

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֶדֶשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַאֲזִינּוּ – אֲדַרְא זֹטָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ג - חלק כ"ז

קונטרס 687

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב ונעשה לנו שם. ככתוב בספר הזוהר בפרשת בראשית (דף כ"ה) וזה לשונו על פסוק אלה תולדות השמים והארץ, שחמשה מינים יש בערב רב, ומן הג' מינים, מהם הוא הנקרא פת גבורים, דעלייהו אתמר המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם, ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא) הבה נבנה לנו עיר ומגדל וגו' ונעשה לנו שם בבנין פתי כנסיות ופתי מדרשות ושניין בהון ספר תורה ועטרה על רישיה, ולא לשמה, אלא למעבד לון וכו'. והנה על הפת הזאת אמרו בגמרא: כל העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליטו על פניו ולא יצא לאויר העולם.

ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמנם כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום העיד עליהם שלא כך הוא באמרו לשון כללות כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדרים הרבה וכו' ומגלים לו רזי תורה ונעשה כנהר שאינו פוסק והולך וכמעין המתגבר מאליו בלתי הצטרכו לטרח ולעין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע, הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה בהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו דמעות בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו. (הקדמת רבי חיים ויטאל על שער ההקדמות – ועין אור הזוהר פרק כ"ח).

הערב רב: מי שאינו עוסק בספר הזוהר, כל תורתו הוא משפה ולחוצץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים – ובודאי לא ישיג ארחות חיים

מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותקונים וכתבי האר"י, כל תורתו הוא משפה ולחוצץ, וכלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים – ובודאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזוהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד – בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ויטאל לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוצץ, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים.

ועין בתקונו זהר חדש: לית בנו מאן דיתער לגבה לרצות לה עם בעלה, צוחין בכל יומא וליקיא באוריתא דבעל פה, בכמה קושין. וצוחין בה ככלבין דאמרין הב הב. הב לן עיתרא הב לן יקרא, ולית מאן דישתדל לסלקא שכניתא. ובודאי לא ישיג ארחות חיים אלא על ידי למוד הזוהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד, וכן בספר שערי אורה שכלו אור. וכבר הארכנו הרבה מזה שלא תהיה מקבל, אלא עבד מאהבה ועבד מיראה. (היכל הפרכה קומרנה פרשת עקב ז, י"ט – אור הזוהר פרק י').

רק הלומד תורה לשמה מציא את העולם

ואמרו חז"ל (סנהדרין צ"ט) אמר רבי אלכסנדרין כל העוסק בתורה לשמה משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה שאמרו: "או יחוק במעוהו יעשה שלום לי יעשה לי". רב אמר כאילו בנה פלטרין של מעלה ושל מטה שאמרו: "ואשים דברי בפין ובצל ידי כסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ". רבי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אור הרשב"י

יִזְחָן אָמַר: אִף מְגִן עַל כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ שְׁנָאֲמַר: "וּבְצֵל יְדֵי פְסִיתֶיךָ". וְלֹא אָמַר אִף מְקָרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה שְׁנָאֲמַר: "וְלֹאֲמַר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתוּהָ".

עֵינַי בְּסִפְרַי "נֶפֶשׁ הַחַיִּים" (שַׁעַר ד' פֶּרֶק כ"ה), שָׁרַק עַל יְדֵי עֶסֶק הַתּוֹרָה לְשִׁמְהָ זֹכֶה לְקַיֵּם הָעוֹלָם. וְאֵין לָךְ תּוֹרָה לְשִׁמְהָ יוֹתֵר מְלִימִיד הַזּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ, (עֵינַי אִיר הַזּוֹהֵר).

זוה לשון נפש החיים: וכל זה כשעדיין יש אנשים מישראל שדבקים בו יתברך ובתורתו בעיון ושקידה ויגיעה גדולה לשמה. ורק בתורת ה' חפצים כל הימים. ואז האנשים שבטלים לגמרי מעסק התורה מרוע בחירתם. המה ירדו שאול חיים ומגורשים מהסתפח בנחלת עבדי ה' הדבוקים בו יתברך ובתורתו. ומארץ חיים יכרתו ח"ו. ועל כל פעולת העולם גם כל העולמות, הגם כי נתמעטו וירדו מקדושתם ואורם, בסבת החטאים האלה בנפשותם, וכמעט שנטיה רגלם ליחרב ח"ו כמו שכתוב בתנא דבי אליהו (רבא פ"ב): אמרו חכמים כל זמן שבני אדם מבטלין מן התורה מבקש הקב"ה להחריב את העולם כו'. ושם (בסדר אליהו זוטא פ"ה) "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל" ואין מצוקין אלא תלמידי חכמים כו'. בכל יום יוצאים מלאכי חבלה מלפני הקב"ה לחבל את כל העולם כולו ואלמלא בתי כנסיות ובתי מדרשות שתלמידי חכמים יושבין בהם ועוסקים בדברי תורה היו מחבלין את כל העולם כולו מיד כו' ע"ש. עם כל זה עדיין יוכלו להתקיים על ידי השרידים אשר ה' קורא. העוסקים בתורה הקדושה יומם ולילה. שלא יתבטלו לגמרי לחזור לתהו ובהו ח"ו. אבל אם היה ח"ו העולם פנוי לגמרי אפילו רגע אחת ממש מעסק והתבוננות עם סגולה בתורה הקדושה. תיכף כרגע היו כל העולמות נחרבים ונבטלים ממצויאות לגמרי ח"ו. ואף גם איש אחד מישראל לבד. רב כחו. שבידו להעמיד ולקיים את כל העולמות והבריאה בכללה על ידי עסקו והתבוננותו בתורה הקדושה לשמה. כמו שכתוב (סנהדרין פרק חלק דף צ"ט ב) כל העוסק בתורה לשמה כו'. רבי יוחנן אומר אף מגין על כל העולם כולו. וכן אמרו בפרק התורה (אבות ט"ז) כל העוסק בתורה לשמה כו'. ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו.

[ויד בספר "נתיבי הזוהר", ח"ל:

הַיְהוּת וְחֻזְל גִּילּוֹ לְנֹו שְׁהָעֶרֶב רַב הֵם הַמְעַפְּבִים אֶת בֵּיאת הַמְּשִׁיחַ, וְכָל הַצְּרוֹת מִמְּחֶמֶת, וְהַזּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ מְלֵא מְנֻחָ בְּהַרְבֵּה מְקוֹמוֹת, לְקַטְנֵנוּ מִרְאָה מְקוֹמוֹת נֶרְחָב וּבְהֶקֶף נִפְלָא.

310 מְרָאָה מְקוֹמוֹת שְׁכַתְּבוּ וְהַזּוֹהֵרוּ אוֹתָנוּ לְהַיְהוּת נְזָהֵרִים מִן הָעֶרֶב רַב - כְּנֶגֶד שׁ"י עוֹלְמוֹת הַמוֹכְנִים לְצַדִּיקֵי הָאֱמֶת.

רְאָה: זוֹהֵר בְּרֵאשִׁית דָּף כה, עא. כו, עא. כז, עב. כח, עב. רסב, עב. רסג עא. - זוהר שמות מה, עב. סז, עא. קיד, עא. קב, עא. קכד, עא. קצ עב. קצה, עא. קצו, עא. רג, עא. רכג, עב. רכד, עא. - זוהר ויקרא כז, עב. כח, עא. כח, עב. פו, עב. צו, עא. קיא, עא. - זוהר במדבר קכב, עב. קכד, עא. קנב, עב. רל, עא. רלא, עב. רלז, עא. רמו, עב. - זוהר דברים רעג, עא. רעו, עב. רעז, עב. רעט, עא. רפב, עא. - תיקוני זוהר, דף: טו, עא. כב, עא. עב. כז, עא. כז, עב. כח, עב. ל, עב. מא, עב. עב. מב, עא. מט, עא. נ, עב. נב, עא. נג, עב. נה, עא. עה, עב. עז, עב. עז, עב. עז, עא. קיב, עא. קיז, עא. קיט, עא. קכח, עב. קלח, עא. קמ, עא. קמא, עא. קמא, עב. קמד, עא. קמו, עב. קמו, עב. - זוהר חדש: פ' יתרו מאמר ד' גווי עינא. פ' יתרו מאמר ז' ימי בראשית. פ' יתרו מאמר שרטוטין דמצחא. - תיקוני זוהר חדש: דף כז עא.

(דברים לג) זָכַר יְמוֹת עוֹלָם בֵּינוּ שְׁנוֹת דָּר וְדוֹר וְגוֹ'. זָכַר יְמוֹת עוֹלָם, רַבִּי אֲבָא אָמַר, מִי אֵלֹה יְמוֹת עוֹלָם? אֵלֹה שֶׁשָּׂה שְׁעֵשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַעוֹלָם בָּהֶם, שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת לא) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' וְגוֹ'. שֵׁשֶׁת יָמִים, וְלֹא בִשְׁשֶׁת יָמִים, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. בֵּינוּ שְׁנוֹת דָּר וְדוֹר, כְּלוֹמַר, אֵלֹה יְמוֹת עוֹלָם, יְדַעוּ וַיִּתְדַעוּ כָּל אֵלֹה הַשָּׁמַיִם וְהַיָּמִים וְכָל דוֹר וְדוֹר, עַד דוֹר זֶה שֶׁאַתֶּם עוֹמְדִים בּוֹ.

שֶׁאֵל אֲבִיךָ וַיְגַדֶּךָ - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁפָתוֹב הֵלֵא הוּא אֲבִיךָ קִנְיָךְ. וַיְגַדֶּךָ, וְהוּא יְגַלֶּה עִמָּךְ הַחֲכָמָה. וְמָה הִיא? אֵלֹא כַּאֲשֶׁר שֶׁשָּׂה יָמִים אֵלֹה בְּנוֹ אֵת הַעוֹלָם, לֹא בְּנוֹ אוֹתוֹ אֵלֹא בְּגִלְגָּלָה, שֶׁתָּבֵא אֶתָּה וְתִקְּנִים אֵת הַתּוֹרָה. שְׁלֻמְדָנוּ, כָּל מָה שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - עַל תְּנָאֵי עָשָׂה, שֶׁכַּאֲשֶׁר יָבֵאוּ יִשְׂרָאֵל, אִם יִקְבְּלוּ אֵת הַתּוֹרָה - מוֹטֵב, וְאִם לֹא - שְׁיִחְזִירָהוּ לְתַהוֹ וְבַהוֹ. וּמִשׁוֹם זֶה, אֵלֹה יְמוֹת עוֹלָם יוֹדְעִים וּמְבִינִים הַכֹּל.

וְהָרִי לְמַדְנוּ, אֵלֹה עֲנִפֵי הָאֵילָן אֵיךְ נִגְאָזִים בְּתוֹךְ הָאֵילָן? וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, שֶׁכַּאֲשֶׁר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּרַר לָהֶם לְמַמְנֵי הַמְּגַנִּים עַל שֶׁאֵר הָאֲמוֹת, וְאַתֶּם מָה כְּתוּב? כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבְלֵי נַחֲלָתוֹ. שְׁלֵא נָתַן אוֹתָם לְשָׂר, וְלֹא לְמַלְאָךְ, וְלֹא לְמַמְנֵה אַחֵר, וְזֶה הַעֵם שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָטַל לְחִלְקוֹ.

בְּאִיזָה מְקוֹם מְצָא אוֹתוֹ? יִמְצְאוּהוּ בְּאַרְץ מִדְבָּר וּבְתַהוֹ יִלֵּל יִשְׁמֵן וְגוֹ'. שְׁפָתוֹב (יהושע כד) תִּרְחַ אֲבִי אֲבִרְהֵם וְגוֹ', וְאַקַּח אֵת אֲבִירְכֵם אֵת אֲבִרְהֵם וְגוֹ'. וּמִכַּאֲן מְנַהֵיג אוֹתָם אֵת יִשְׂרָאֵל בְּכָל דוֹר וְדוֹר וְלֹא נִפְרַד מֵהֶם וּמְנַהֵיג אוֹתָם בְּרַחֲמִים. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (דברים לב) כַּנְּשֹׁר יַעִיר קִנּוֹ וְגוֹ'.

זָכַר יְמוֹת עוֹלָם בֵּינוּ שְׁנוֹת דָּר וְדוֹר וְגוֹ'. (דברים לב) זָכַר יְמוֹת עוֹלָם, רַבִּי אֲבָא אָמַר, מִי אֵלֹה יְמוֹת עוֹלָם. אֵינּוֹן שִׁיתָא יוֹמִין, דְּעַבְד קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא בְּהוֹ. דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת לא) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יי' וְגוֹ'. שֵׁשֶׁת יָמִים, וְלֹא בִשְׁשֶׁת יָמִים, וְהָא אוֹקִימָנָא. בֵּינוּ שְׁנוֹת דָּר וְדוֹר. כְּלוֹמַר, אֵינּוֹן יְמוֹת עוֹלָם, יְדַעוּ וַיִּשְׁתַּמְדְּעוּ כָּל אֵינּוֹן שְׁגִין וַיּוֹמִין, וְכָל דָּרָא וְדָרָא, עַד דָּרָא דָא דְאַתּוֹן קִיִּימִין.

שֶׁאֵל אֲבִיךָ וַיְגַדֶּךָ, דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, הֵלֵא הוּא אֲבִיךָ קִנְיָךְ. וַיְגַדֶּךָ, וְהוּא יְגַלֶּה עִמָּךְ הַחֲכָמָה. וּמֵאֵי הִיא. אֵלֹא כִּד אֵינּוֹן שִׁיתָא יוֹמִין שְׁכֻלִילוּ עֲלֵמָא, לֹא שְׁכֻלִילוּ לֵיה, אֵלֹא בְּגִינְךָ, דְּתִיתִי אֲנִי וְתִקְּנִים אוֹרִייתָא. דְּתַנִּינָן, כָּל מָה דְּעַבְד קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל תְּנָאֵי עַבְד, דְּכִד יִיתוֹן יִשְׂרָאֵל, אִי יִקְבְּלוֹן אוֹרִייתָא יְאוּת, וְאִי לֹא דִיְהִיֵּדֵר לֵיה לְתַהוֹ וְבַהוֹ. וּבְגִין כֵּן, אֵינּוֹן יְמוֹת עוֹלָם יְדַעוּ וַאֲשַׁתְּמוּדְעֵן כֻּלָּא.

וְהָא תַנִּינָן, הִנְהוּ עֲנִפֵי דְאֵילָנָא, הֵיךְ מִתְאַחֲדוֹן בְּגוֹ אֵילָנָא, וְהָא אוֹקִימָנָא, כְּדִין קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרַר לוֹן, לְמַמְנָן תְּרִיסִין, עַל שֶׁאֵר עִמִּין, וְאַתּוֹן מָה כְּתִיב. כִּי חִלַּק יי' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבְלֵי נַחֲלָתוֹ, דְּלֹא יֵהֵב לְהוֹ לְרַבְרָבָא, וְלֹא לְמַלְאָכָא, וְלֹא לְמַמְנָא אַחֲרָא, וְהֵאֵי עֲמָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נִסְב לְחוּלְקֵיהָ.

בְּאֵן אַתָּר אֲשַׁפַּח לֵיה. יִמְצְאוּהוּ בְּאַרְץ מִדְבָּר וּבְתַהוֹ יִלֵּל יִשְׁמֵן וְגוֹ'. דְּכְתִיב, (יהושע כד) תִּרְחַ אֲבִי אֲבִרְהֵם וְגוֹ'. וְאַקַּח אֵת אֲבִירְכֵם אֵת אֲבִרְהֵם וְגוֹ'. וּמֵהֵכָא דְּבַר לְהוֹ לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל דָּרָא וְדָרָא, וְלֹא אַתְּפָרֵשׁ מְנַיְיהוּ, וְדְבַר לְהוֹ בְּרַחֲמֵי, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב כַּנְּשֹׁר יַעִיר קִנּוֹ וְגוֹ'.

דוֹר וְדוֹר וְלֹא נִפְרַד מֵהֶם וּמְנַהֵיג אוֹתָם בְּרַחֲמִים. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (דברים לב) כַּנְּשֹׁר יַעִיר קִנּוֹ וְגוֹ'.

בְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ. (דברים לב) **אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא אֲשַׁפְּחָנָא מֵאֵן דְּחִיִּים עַל בְּנוֹי, פְּהֵאִי נִשְׂרָא. וְעַל דָּא תַּנִּינָן, כְּתִיב, (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיְמִין לְאַרְבַּעַתֶּם וּפְנֵי שׁוּר מִהֲשֻׁמָּאל. נִשְׂרָא לְאַרְבַּעַתֶּם וּפְנֵי שׁוּר מִהֲשֻׁמָּאל. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ל) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׂמִים. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי יג) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׂמִים. בְּהֵוּא אֲתֵר מִמֶּשׁ. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּאִיְהוּ רַחֲמֵי עַל בְּנוֹי, וְדִינָא לְגַבֵּי אַחֲרָנִין. בְּךָ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבֵר לְבִנוֹי כְּנֶשֶׁר דָּא.**

בְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא מִצְּאֵנוּ מִי שְׁמֵרְחָם עַל בְּנוֹי כְּנֶשֶׁר הַזֶּה. וְעַל זֶה לְמַדְּנֵנוּ, כְּתוּב (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיְמִין לְאַרְבַּעַתֶּם וּפְנֵי שׁוּר מִהֲשֻׁמָּאל. הַנֶּשֶׁר, הֵיכָן מְקוּמוֹ? בְּמִקוֹם שְׂיַעֲקֹב עוֹמֵד. זֶהוּ שְׂכָתוּב (משלי ל) דֶּרֶךְ הַנֶּשֶׁר בְּשָׂמִים. בְּאוֹתוֹ מְקוֹם מִמֶּשׁ. מַה טַעְמֵנוּ? מִשׁוּם שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל בְּנוֹי, וּבְרִיךְ עִם אַחֲרֵימ. כִּף תְּקַדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַהֵג אֶת בְּנוֹי כְּנֶשֶׁר זֶה.

מַה כְּתִיב יְיָ בְּדַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר. הוּא בְּלַחֲדוּדֵי, דְכְּתִיב, (שמות יג) וַיְיָ הַלֶּךְ לְפָנֵיהֶם וְגו'. וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר, דְּלֹא דְבֵר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל לֹא מְלֹאכְא, וְלֹא מְמַנָּא אַחֲרָא, דְּאִינוּן אַקְרוּן אֵל נִכְר. וְדָא הוּא דְאָמַר מֹשֶׁה, (שמות לג) אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֵל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, יְיָ בְּדַד יִנְחֵנוּ. הוּא בְּלַחֲדוּדֵי, וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר.

מַה כְּתוּב? ה' בְּדַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר. הוּא בְּלַבְדוּ, שְׂכָתוּב (שמות יג) וַיְיָ הַלֶּךְ לְפָנֵיהֶם וְגו'. וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר, שְׁלֹא הִנְהִיג לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל לֹא מְלֹאךְ, וְלֹא מְמַנָּה אַחֵר, שֶׁהֵם נִקְרָאִים אֵל נִכְר. וְזֶהוּ שְׂאֵמַר מֹשֶׁה, (שמות לג) אִם אֵין פְּנִיךָ הוֹלְכִים אֵל תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה. זֶהוּ שְׂכָתוּב ה' בְּדַד יִנְחֵנוּ. הוּא בְּלַבְדוּ, וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר.

וּכְבָּה חוּלְקֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְבֵר עֲמַהוֹן, (בישׂראל) הָכִי עֲלִיִּיהוּ כְּתִיב, (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ, וּכְתִיב, (שמואל א יב) כִּי לֹא יִטַּשׁ יְיָ אֶת עַמּוֹ וְגו'. מָאִי טַעְמָא לֹא יִטַּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ. בְּעֵבֹר שְׁמוּ הַגְּדוּל, בְּגִין דְּהֵאִי בְּהֵאִי אַתְדְּבַק. וְעַל דָּא לֹא יִשְׁבּוּק לׁוֹן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבִכַּל אֲתֵר דְּאִינוּן שְׂרִיִין, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲמַהוֹן כְּמַה דְּאוּקִימְנָא.

אֲשֵׁרִי חֲלָקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְנַהֵג אֲתֵם (בישׂראל) כִּף, עֲלִיִּיהֶם כְּתוּב (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלָתוֹ, וְכְתוּב (שמואל א יב) כִּי לֹא יִטַּשׁ ה' עַמּוֹ וְגו'. מַה הַטַּעַם לֹא יִטַּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ? בְּעֵבֹר שְׁמוּ הַגְּדוּל, מִשׁוּם שֶׁזֶּה בְּזַה נִדְּבַק. וְעַל זֶה לֹא יַעֲזֹב אוֹתֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׂבִכַל מְקוֹם שֶׁהֵם נִמְצְאִים, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמַהֶם, כְּמוֹ שְׂבֵאֲרֵנוּ.

לׁו חֲכָמוּ יִשְׁפִּילוּ זֹאת. (דברים לב) אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל הֵגֵי קְרָאֵי דְהֵכָא, תּוֹכְחֵי אֵינוּן, דְּאוּכַח לְהוּ מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל, בַּר הֵהוּא שְׂמָא קְדִישָׁא, דְּגַלֵּי בְּשִׁירוֹתָא דְמַלּוּי. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְאִפִּילוּ מַה דְּאוּכַח לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָלֵלָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא הוּא, דְּלִית מְלָה בְּאוּרִייתָא דְנַפְּיָא

לׁו חֲכָמוּ יִשְׁפִּילוּ זֹאת (דברים לב). אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל אֵלוּ הַפְּסוּקִים שְׂכָאן תּוֹכְחוֹת הֵם שְׂהוּכִיח אוֹתֶם מֹשֶׁה לְיִשְׂרָאֵל, חוּץ מֵאוֹתוֹ שֶׁם קְדוּשׁ שְׁגָלָה בְּתַחֲלַת דְּבָרָיו. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְאִפִּילוּ מַה שְׂהוּכִיח לְיִשְׂרָאֵל הוּא בְּכָלֵל הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ, שְׂאִין דְּבַר בְּתוֹרָה

שיוצא מכלל השם הקדוש, שהתורה פלה שמוותיו של הקדוש ברוך הוא הם.

ואלו הפסוקים ידועים הם. אבל משום ששמו של הקדוש ברוך הוא ושום בפרשה זו, הייתי צריך עד עתה. וכאן הרי פתוב, לו חכמו ישפילו זאת, זאת ודאי. והרי בכמה מקומות בארנו זאת, שאם ישראל ידעו את זה איך זאת אחזה בדיניה להפירע מן הרשעים - יבינו לא אחריהם, וישתמרו להיות בה, כמו שכתוב (איוב ב) וארץ מתקוממה לו.

דבר אחר לו חכמו ישפילו זאת - שהיא קשורה בהם בישראל. פאשר שומרים מצוות התורה ויושבים עמה בשלום, ידעו שעזרה של זאת הוה עמהם, להפירע משונאיהם. וישראל, שהם מעטים בין האמות, ידעו איכה ירדה אחד אלף ושנים יניסו רבבה. ומי גרם להם? הזאת הוה שהיתה ביניהם בשלום פאשר עושים מצוות התורה, ולעולמים לא זזה מהם לעשות להם נקמות.

אם לא פי צורם מְכָרם וְה' הַסְגִּירָם (דברים לב). מה הטעם פי צורם מְכָרם? משום שצור ילדף תשי, שהתקונים לא נמצאים כמו שצריך במקומם. אם לא פי צורם מְכָרם. אמר רבי יהודה, זה אברהם, כמו שבארנו, שאמר אברהם, יתחייבו ישראל בגלות ולא ינסו בגיהנם, ששני אלו - גלות וגיהנם - לא יסבלו ישראל. והקדוש ברוך הוא הסכים על דו, שכל זמן שיתחייבו ישראל, יפלו לגלות וישתעבדו בהם שונאיהם. ומשום זה צורם מְכָרם, ודאי, וְה' הַסְגִּירָם, והסכים על דיו.

מִכָּלֵל דְשָׂמָא קִדְיָשָׁא. דְּאוּרִייתָא כְּלָא שְׂמָא דְקִדְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אֵינוֹן.

וְהִנֵּי קְרָאֵי יְדִיעָאן אֵינוֹן. אֲבָל בְּגִין דְשָׂמָא (ד' דצ"ט ע"א) דְקִדְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא רְשִׁים בְּהָאֵי פְרָשְׁתָּא, אֲצִטְרִיכְנָא עַד הַשְׁתָּא. וְהֵכָא הָא כְּתִיב, לֹו חֲכְמוֹ יִשְׁפִּילוּ זֹאת, זֹאת וְדָאֵי, וְהָא בְכַמְהָ אֲתֵר אוֹקִימְנָא הָאֵי, דְאֵי יִשְׂרָאֵל יִנְדְעוֹן הָאֵי, אֵיךְ זֹאת אֲחִידָא בְּדִינוֹי לְאַתְפְּרֵעָא מִן חַיִּיבָא, יְבִינוּ לְאַחֲרִיתָם, וְיִסְתְּמְרוּ לְמַהוּי בְּהָ. פְּמָה דְכְּתִיב, (איוב ב) וְאַרְצָן מִתְקוֹמְמָה לֹו.

דְּבַר אַחַר לֹו חֲכְמוֹ יִשְׁפִּילוּ זֹאת. דְּאֵי הֵי מִתְקַשְׂרָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל, כַּד נִטְרִין פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, וְיִתְבִּין עִמָּה בְּשָׁלָם, יִנְדְעוֹן דְּסִיעֵתָא דְהָאֵי זֹאת עִמָּהוֹן, לְאַתְפְּרֵעָא מִשְׁנֵאֵיהוֹן. וְיִשְׂרָאֵל דְאֵינוֹן זְעִירִין בֵּינֵי עַמְמֵא, יִנְדְעוֹן, אֵיכָה יְרֵדוּף אֶחָד אֶלְף וּשְׁנַיִם יְנִיסוּ רַבְבָּה. וּמֵאֵן גְּרִים לְהוּ. הָאֵי זֹאת, דְּהוּהוּ בְּהוּ בְּשָׁלָם, כַּד עֲבָדִין פְּקוּדֵי אוּרִייתָא. וְלַעֲלָמִין לָא אֲתַעְדֵי מִנְיָהוּ, לְמַעַבְד לְהוּ נוֹקְמִין.

אם לא פי צורם מְכָרם וְה' הַסְגִּירָם. (דברים לב) מאי טעמא פי צורם מְכָרם. בגין צור ילדף תשי, דתקונין לא שראן פדקא יאות באַתְרֵיהוּ. אם לא פי צורם מְכָרם. אמר רבי יהודה דא אברהם, פמה דאוקימנא, דאמר אברהם יתחייבו ישראל בגלותא, ולא ייעלון בגיהנם דתרין אלין גלותא וגיהנם, לא יסבלון ישראל. וקודשא בריך הוא אסתכם על ידוי, דכל זמנא די יחובון ישראל, יפלון בגלותא, וישתעבדון בהו שונאיהון. ובגין כן, צורם מְכָרם וְדָאֵי, וְה' הַסְגִּירָם, ואסתכם על ידוי.

תנאי, אמר רבי יהודה, מאי טעמא אוכח להו משה בהאי שירה הכי, בגין דאינהו זמינין למיעל לארעא, ולמשרי בנייהו שכינתא, ובגין כך אוכח להו על האי.

למדינו, אמר רבי יהודה, מה הטעם שהוכיח להם משה בשירה הזו כך? משום שהם מזמנים להכנס לארץ ולהשרות עליהם שכניה, ומשום זה הוכיח אותם על כך.

רבי יצחק אמר, בתרי אתרי קדשא בריה הוא זמין לאוכחא להו לישראל, וחדאן אומות העולם. חד דכתיב, (הושע יב) וריב ליי' עם יהודה ולפקוד על יעקב פדרכיו וגו'. שמעין אומות העולם חדאן, אמרי, השתא ישתצון מעלמא, פד חמי קדשא בריה הוא דאינון חדאן, מה כתיב בתריה. בבטן עקב את אחיו וגו'. פד שמעין, אמרין, דא הוא תשובה.

רבי יצחק אמר, בשני מקומות הקדוש ברוך הוא היה זמין להוכיח את ישראל, ושמחו אמות העולם. אחד - שכתוב (הושע יב) וריב לה' עם יהודה ולפקד על יעקב פדרכיו וגו'. שמעו אמות העולם, שמחו. אמרו, עתה יכרתו מהעולם. כאשר ראה הקדוש ברוך הוא שהם שמחים, מה כתוב אחריו? בבטן עקב את אחיו וגו'. כאשר שומעים, אמרים, זו היא תשובה.

לאתתא דהוה לה קטטה בברה, אזלת למקביל עליה דינא, חמאת לדיינא דאין נפשין. מנייהו לאלקאה, לצלבא, לאוקדא, אמרה ויי מה אעביד מן ברא. פד סיים דינא, אמר לההיא אינתו, אימא, מה אעביד לך בריה, אמרה קובלני, עכ"מ.

משיר לאשה שהיתה לה קטטה בבנה, הלכה לתבע עליו דין. ראתה לדין שדן דיני נפשות - חלקם למלקות, לתליה, לשרפה. אמרה: אוי, מה אעשה מן הבן? כאשר סים הדין, אמר לאותה אשה: אמא, מה עשה לך בנה? אמרה, מתלוננת, עכ"מ.

ימצאהו בארץ מדבר ובתהו, (דברים לב) ודאי לבתר עבד לכל אינון קליפין, דיהוון פלהו משתעבדין ליה. עד הכא הוה כתיב בההוא ספרא, דקרטנא אסיא לבתר הוה רשים בהאי קרא, כל נטורא דאצטריה אסיא חפים למעבד למרע דשכיב בבי מרעיה, פי אסירי דמלפא, למפלח למארי עלמא.

ימצאהו בארץ מדבר ובתהו. ודאי לבסוף עשה לכל אותן קלפות שיהיו כלן משתעבדות לו. עד כאן היה כתוב באותו ספר של קרטנא הרופא. לבסוף היה רשום בנה הפסוק, כל שמירה שנצרך רופא חכם לעשות לחולה ששוכב בבית חליו, בית אסירי המלך - לעבד לאדון העולם!

דבר אזיל אסיא חפים לגביה, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ליל ישמן, מרעין דשריין עליה, אשפח ליה באסירו דמלפא. אי תימא הואיל וקודשא בריה הוא (ס"א פקוד) יפקוד לתפשא ליה, דלא ישתדל בר נש אבתריה.

שכאשר הולך רופא חכם אצלו, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ליל ישמן, מחלות השורות עליו. מוצא אותו במאסר המלך. אם תאמר, הואיל והקדוש ברוך הוא (פוקד) יפקד לתפס אותו, שלא ישתדל אדם אחריו - לא כך, שהרי אמר דוד, (תהלים מא) אשרי

הוא (פוקד) יפקד לתפס אותו, שלא ישתדל אדם אחריו - לא כך, שהרי אמר דוד, (תהלים מא) אשרי

משפיל אל דל וגו'. דל הוא אותו ששוכב בבית חליו. ואם רופא חכם הוא, הקדוש ברוך הוא נותן לו ברכות לאותו שישתדל בו.

ואתו רופא, ימצאהו בארץ מדבר, בבית חליו שוכב. ובתהו ילל ישמן, שאותן מחלות מצרות לו. מה צריך לו לעשות? יסובבנהו - יסובב סבות ויביא עלות פדי שימנע ממנו אותם דברים שמוזיקים לו. יקניז לו, יוציא ממנו דם רע. יכוננהו - יסתפל ויבין אותו חולה ממה היה, ויסתפל פדי שלא יכבד עליו וימעט אותו. לבסוף - יצננהו כאישון עינו, פדי שיהיה שמור כמו שצריך באותם משקים, באותן רפואות שצריכות לו, ולא יטעה (מהם) ביניהן. שאם יטעה אפלו בדבר אחד, הקדוש ברוך הוא חושב על אותו רופא כאלו שפף דמים וחרגו.

משום שהקדוש ברוך הוא רוצה, שאף על גב שאתו אדם הוא בבית אסירי המלך והוא אסור בבית האסורים, שישתדל אדם עליו ויעזר לו להוציאו מבית האסורים. והיה אומר פן: הקדוש ברוך הוא דן דינים של בני העולם למעלה, הן למות, הן לשרשו, הן לעקר, הן לענש בנכסיו, ולאסר אותו. מי שנראה לענש נכסים, נופל בבית חליו, ולא יתרפא עד שיתן כל מה שנגזר עליו. כיון שנענש בממונו ונותן כל מה שנגזר עליו, יתרפא, ויוצא מבית האסורים. ועל זה צריך להתעסק עמו שיתן ענשו ויצא.

כיון שראוי לשרשו, יתפסו אותו, ויתנו אותו בבית האסורים עד שיתרש מהכל. ולפעמים

לאו הכי, דהא דוד אמר, (תהלים מא) אשרי משפיל אל דל וגו', דל ההוא דשכיב בבי מרעיה. ואי אסיא חכים הוא, קדשא בריך הוא יחייב ליה ברכאן, לההוא דישתדל ביה. ובההוא אסיא, ימצאהו בארץ מדבר, בבי מרעיה שכיב. ובתהו יליל ישימון, דאינון מרעין דחקין ליה. מאי אצטריך ליה למעפד. יסובבנהו יסובב סבות, וייתי עלות, בגין דימנע מניה אינון מלין דנזקין ליה. יקניז ליה, ויפיק מניה דמא בישא. יכוננהו יסתפל ויבין ההוא מרעא ממה הוי, ויסתפל בגין דלא יתרבי עלוי, וימאף ליה. לבתר יצננהו כאישון עינו, בגין דיהא נטיר פדקא יאות, באינון משקי, באינון אסותא דאצטריכו ליה, ולא יטעי (כ"א מינייהו) בינייהו. דאלמלי יטעי, אפילו במלה חד, קדשא בריך הוא חשיב על ההוא אסיא, כאלו שפיה דמא וקטליה.

בגין דקודשא בריך הוא בעי, דאף על גב דההוא בר נש איהו בבי אסירי דמלכא, ואיהו אסיר בבי אסירי, דישתדל בר נש עליה, ויסייע ליה לאפקא ליה מבי אסירי. והנה אמר הכי. קדשא בריך הוא דן דינין דבגין עלמא לעילא, הן למות הן (דף רצ"ט ע"ב) לשרושי, הן לעקור, הן לענוש נכסין, ולאסורין. מאן דאתחזי לענוש נכסין, נפל בבי מרעיה, ולא יתסי, עד דיתן כל מה דאתגזר עליה. כיון דאתענש בממוניה, ויהיב כל מה דאתגזר עליה, אתסי, ונפק מבי אסירי. ועל דא אצטריך לאשתדלא עליה דיתן עונשיה ויפוק.

מאן דיתחזי לשרושי, יתפסון ליה, ויהבי ליה בבי אסירי, עד דישתרש מכלא.

ולזמנין דישתתוש משייפי, או מחד מנייהו, ולבתר יפקון ליה מבי אסירי. מאן דיתחזי למות, הכי הוא, דאילו יתן כל כופרא, וכל ממונא דעלמא לא ישתזיב.

וער דא אצטריף לאסיא חפים, לאשתדלא עליה, אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא, יאות. ואי לאו, יתן ליה אסוותא לנשמתיה, וישתדל על אסוותא דנשמתיה. ודא הוא אסיא דקודשא ברין הוא ישתדל עליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

אמר רבי אלעזר, עד השתא לא שמענא מאסיא דא, ומספרא דא. בר מזמנא חדא, דאמר לי טייעא חדא, דשמע לאבוי דאסיא חד הוה ביומוי, דכד הוה מסתפל בפרי נש, כד איהו בבי מרעיה, הוה אמר, דא חי ודא מת. והוה אמרין עליה דהוא זפאה קשוט, דחיל חטאה. וכל מה דלא יכיל למדבק מה דאצטריף, איהו הוה קני, ויהיב מדיליה. בהוה אמרין, דלית חפים בעלמא כגיניה. ובצללותיה הוה עביד יתיר ממה דהוה עביד בידוי. וכדדמי לן, דא הוה ההוא אסיא.

אמר ההוא טייעא, ודאי ספרא דיליה בידי איהו, דקא גריתנא מאבי אבא, וכל מלוי דהוה ספרא, פלהו אתייסדון על רזין דאורייתא, ורזין סתימין אשפחנא ביה, ומלין דאסוותא סגיאיין, דאיהו אמר דלא יאות למפעל לון, בר (א) איהו דחיל חטאה. ואינן ממה דהוה עביד בלעם, דהוה לחיש לחישין על מרע, והוה אמר בפומוי ואתסי מיד. וכלהו בריר לון בההוא ספרא. ואמר, דא אסור, ודא מותר למאן דדחיל חטאה. בגין דמרעין סגיאיין אמר, דתלניא

משתוש באיכריו או מאחד מהם, ולכסוף יוציאנו אותו מבית האסורים. מי שראוי למות - כל הוא, שאלו יתן כל הכפר וכל ממון שבעולם, לא ינצל. וער זה צריך לרופא חכם שייעסק ברפואתו. אם יכול לתת לו רפואה מן הגוף - מוטב, ואם לא - יתן לו רפואה מן הנשמתו, והוה וישתדל ברפואת נשמתו. והוה רופא שהקדוש ברוך הוא ישתדל עליו בעולם הזה ובעולם הבא.

אמר רבי אלעזר, עד עתה לא שמעתי מרופא זה ומספר זה, חוץ מפעם אחת שאמר לי סוחר אחד, ששמע לאבוי שרופא אחד הוה בימיו, שפאשר היה מסתפל בכך אדם פאשר הוא בבית חליו, היה אומר, זה חי וזה מת. והיו אומרים עליו שהוא צדיק אמתי, ירא חטא, וכל מה שלא לכל להשיג מה שנגרף, הוא היה קונה וגותן משלו. והיו אומרים שאין חכם בעולם כמוהו, ובתפלתו היה עושה יותר ממה שהיה עושה בידי. וכמדמה לנו, זה היה אותו רופא.

אמר אותו סוחר, ודאי ספרו בידי הוא, שירשתי אותו מאבי אבא, וכל דבריו של אותו ספר, כלם מוסדים על סודות התורה, וסודות נעלמים מצאתי בו ודברים של רפואה רבים, שהוא אמר שלא ראוי לעשות אותם חוץ (אם) הוא ירא חטא. והם ממה שהיה עושה בלעם, שהיה לוחש לחשים על חולה, והיה אומר בפיו ומתרפא מיד. וכלם מברר אותם באותו ספר. ואמר, זה אסור, וזה מותר למי שירא חטא. משום שחללים רבים אמר שתלוייה רפואתם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות מאת הרב

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנלווה והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכמות האמת שזיכר
הגאון האדוק רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
שם נלה חרות נפלאה אשר פורחו ופוזרו הקדושים בים החיים קיים
ועל זה התגלה אצור דעת את המש באמת

• מבורך דא יסקן בן נולתא בדימו •

קרי הקדוש בן שמא נחת - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השם והשם
החדש מנחם אב ששש"ל לר"ק - עירק בית ששש תבכ"א

המחשבות הנודות מאת הרב

קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדול החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, המגשים עם הגדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
המבנים עם המגנים ואנן קדושים, מקטן שדויע לחונן
וזהו נעורים מכל צדדים יערים, וזהו לכל חושבות

תודתו סגן לנו, היא מאודת עינינו
הוא ימליץ מוב בעדנו, אדיננו ב'ן יוחאי

קרי הקדוש בן שמא נחת - כי לא תש-בה ספר דקרי

ז' שנתם אב ונא היחלה של רביש האדוק'ל עירא
שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
קריק בית ששש תבכ"א

המחשבות הנודות מאת הרב

קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
בהלקתה

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש ותיקונים
בכל יום ויום, ואפילו בנה פגמים ביום, אפילו בשאין מבינים כלום,
ובכפיר ילדים קטנים ואנן קדושים נמנן שדויע לחונן

• מבורך דא יסקן בן נולתא בדימו •

קרי הקדוש בן שמא נחת - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השם והשם
קריק בית ששש תבכ"א

המחשבות הנודות מאת הרב

ספר
קרא לשמש
ונורה
אור
הזוהר

אנא לאחי' ליל חמשתה שדויע חמשת חמשת'ל (ב'ן אור')
של הגאון הגדול למששש חיים

• מבורך דא יסקן בן נולתא •

קרי הקדוש בן שמא נחת - כי לא תש-בה ספר דקרי

הידיש קריא יס'ש' יד'ל חזק' (ה'תת"ק) • ששש חזק' חמשת ונא חמשת
(ה'תת"ק) אור' לוד' (ה'תת"ק) פקדון את החיוב לאור' דוד
קרי הגאון לאחיה אור' לשמש מנחם (ה'תת"ק) •
ב'ן לימד ספר הזוהר (א'ר' נ'ן) א' אכס' לרבות את חמשת' (א'ר' נ'ן) חמשת' (ה'תת"ק)
נמנן חנון לחסיד ללמוד ספר הזוהר ותיקונים
ועל ידי לימוד חמשת חזק' כדור' עם מנחם חמשת'
אור' חיים על חזק' נאני - ונמנן מל' יד' מנחם חמשת'
שנת ד'ת"ש שנתנו' ב'ן יוחאי' (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השם והשם
קריק בית ששש תבכ"א